

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

prohlížel jsem si výsledky několika anket a s potěšením jsem zjistil, kolik ze mě lidí z celého světa závidí, že žiju v Brně. No, já si Brno dávno zvolil jako místo pro svůj život bez konzultací s kým-koliv. Obdobně, jak nerad dělám „četníka na křížovatkách osudů“ jiným, stejně tak málo dobře snáším nátlak zvenčí. Když mi opakovaně dávali různé nabídky z Prahy i ze zahraničí, abych tam, či onde řediteloval nějaké jiné divadlo, nenechal jsem se zlákat řečmi typu: „...teprve v Praze můžeš ukázat, co v tobě je...“, a ani jsem se neurazil po vyslechnutí rádoby vtipných hlášek: „...Brno je provinční zapadákov...“, nebo „...vesnice v zatáčce před Vídní...“.

Rozhodl jsem se dávno žít a tvořit v Brně, stejně jako se Vincent van Gogh rozhodl malovat své díla v Provence, i když se mu v Paříži smáli, že tam nejsou žádné galerie, ani mecenáši. On na to odpovídal: „...ale je tam moje Slunce...“.

Mé brněnské Slunce nejvýrazněji září mezi ulicemi Lidickou a třídou Kpt. Jaroše. Vždyť v centru onoho vnitrobloku sídlí Městské divadlo Brno! Upsal jsem se dávno divadlu, a tak dnes už moc dobře vím, že bych na světě našel jen málo měst, která jsou pro dobré divadlo přímo stvořená tak, jak je tomu ve městě našem.

Na světě existují dlouho uznávaná dvě hlavní sídla divadla: londýnský West End a newyorský Broadway. Mnozí z těch, kteří je měli možnost navštívit, nám píšou, že jsou naše divadelní představení když ne lepší, tak srovnatelná se vším, co se tam na jevištích odehrává. Ať už v muzikálu, či v činohře... Potvrzují nám to i zahraniční diváci na našich četných turné v evropských zemích. V naší zemi pak byla naše práce před pár dny oceněna na GRAND Festivalu smíchu v Pardubicích hned třemi hlavními cenami. Inscenace „Jméno“ v režii Petra Gazdíka získala mezi 26 komediemi vybranými z celé republiky Cenu diváka, Cenu studentské poroty a Alena Antalová získala Cenu za nejlepší ženský herecký výkon.

Naši tvorbu charakterizuje především to, že dlouhodobě uvádíme 80 % původních nebo jinde v naší zemi nerealizovaných děl. Jen letošní rok jsme zahájili českou premiérou muzikálu „TITANIC“, v režii Stanislava Slováka následuje česká premiéra rockového muzikálu „Evangelium o Marii“ a pak režisér Petr Gazdík uvede další českou premiéru pohádkového muzikálu „Prodaný smích“...!

A podobně tomu bude i v divadelní sezóně 2016/2017. Poprvé právě nyní před vás předstupuju s nabídkou nových inscenací. Pro nadcházející sezónu pro vás připravujeme pět inscenací činoherních a čtyři hudební – muzikálové, tedy celkem o jednu více, než v sezóně stávající. V příští sezóně uvidíte následující inscenace:

Po roce pauzy se k práci v našem divadle vrací režisérka Hana Burešová, která připravuje kousavou komedii o soukromé bance s hudbou Paula Burkharda „**Frank Pátý**“, kterou napsal světově známý švýcarský dramatik Friedrich Dürrenmatt.

Kdo by neznal píseň, ve které se zpívá: „Whisky to je moje gusto, bez whisky mám v srdci pust...“ Ano! Na naší Hudební scéně veválá ideální westman, který místo whisky pije limonádu a přísně dbá na mravnost, „**Limonádový Joe**“! Autoři Jiří Brdečka, Jan Rychlík a Vlastimil Hála vytvořili jednu z nejlepších komedií v dějinách českého filmu a vy se teď můžete těšit na její divadelní podobu, o kterou se postará režisér Petr Gazdík.

I další inscenace má svůj předobraz ve filmu, který se stal v roce 1998 celosvětovou událostí. Jsme velmi rádi, že se nám podařilo jako prvému divadlu na evropském kontinentu získat práva na

DOKOŘÁN

BŘEZEN
2016
CENA 25,- Kč

30. května 2015 se v Brně narodil
Štěpánek JÍCHA.

20. května 2015 se ve Vyškově narodil
Štěpánek MATĚJ.

uvedení romantické komedie „**Zamilovaný Shakespeare**“ autorů Marca Normana, Toma Stopparda a Lee Halla. Uvedeme ji v režii Stanislava Slováka.

Režisér Mikoláš Tyc, který pro vás v této sezóně připravil interaktivní komedii „Splašené nůžky“, bude tvůrcem další nádherné černé komedie Larryho Davida „**Ryba potmě**“. Svou premiéru měla teprve před rokem na Broadwayi, kde jeden lístek stál neuvěřitelných 230 dolarů! Inscenaci nabitou brilantně vtipnými dialogy uvidíte v evropské premiéře.

Maricel Wölk a Thomas Lange jsou autoři historického muzikálu „**Jeanne d'Arc**“. Světová premiéra příběhu o křehké dívence ze zapadlé vesnice, která se díky svému odhodlání bojovat s bezprávím stala legendou, se odehraje na konci června t. r. v německém Niederhausenu. Její režie byla svěřena Stanislavu Mošovi a my ji následně uvedeme v české premiéře jako druhé divadlo na světě, podobně jak tomu bylo v minulosti např. s muzikálem „Papežka“.

To, že jsou „chudí duchem“ častokrát blíže Bohu i přírodě a bohatě disponují prázakladními atributy laskavého lidství, je hlavním tématem nesmírně silného dramatu „**O myších a lidech**“ amerického spisovatele Johna Steinbecka, které pro vás připravuje režisér Petr Gazdík.

Premiéra další hudební inscenace bude premiérou světovou, i když mnoho z jejich písní znáte z paměti. Autoři Zdenek Merta, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán připravují bláznivou fěerii plnou fantastických událostí s písněmi nejslavnější skupiny všech dob, které napsali Paul McCartney a John Lennon. Inscenace má prostý, zato však vše vystihující název „**Beatles**“!

Když v roce 2012 vyšel román „**Žitkovské bohyně**“ od brněnské rodačky Kateřiny Tučkové, byla to knižní senzace roku! Magický příběh o ženách nadpřirozenými schopnostmi, který je dílem fikce a dílem vychází ze skutečných událostí, pro divadelní uvádění připravil režisér Dodo Gombár.

I poslední premiéra následující sezóny bude premiérou světovou! Miloš Štědroň a Milan Uhde píšou zcela originální jazzový muzikál ze současnosti s hlubokými brněnskými kořeny „**Viki kráčí za štěstím**“. Inscenaci v režii Juraje Nvoty hudebně doprovodí dnes už legendární swingový orchestr B-Side Band.

Devět úžasných inscenací – devět báječných večerů! Společně s dalšími kolegy se těším na naše fascinující a dobrodružná setkávání se při dalším objevování nádherných divadelních zážitků!

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

12. ÚNORA 2016

HAPPY BIRTHDAY MR. M. II.

foto a grafická úprava: JF Kratochvíl, foto: Tono Kratochvíl

Charles Kingsley (1819 – 1875) byl anglický kněz, univerzitní profesor historie, spisovatel a básník. Ač kněz, sympatizoval s Darwinovou vývojovou teorií a s Darwinem udržoval korespondenci. Psal kázání, pojednání o cizích zemích, romány s reformní sociální náplní i básně. Coby ukázkou jeho básnické tvorby jsem pro Vás přeložil báseň *Young and Old*.
Miroslav Macek

Když svět je starý, chlapče,
a knížek jsi už syt,
a sporty nudí, chlapče,
a poklid chceš už mít,
pak rychle spěchej domů,
kde čas všem mládí vzal,
Bůh jistě přidá k tomu,
tu, již jsi miloval.

„Chováme se, jakoby pohodlí a luxus byly největšími hodnotami. A přitom nám ke štěstí stačí jen nadšení.“

Charles Kingsley

Když svět je mladý, chlapče,
a knížka knihovna
a husa labuť, chlapče,
a žabec královna,
pak sedlej koně, chlapče,
a vyjeď do světa!
To patří k mládí, chlapče,
že křídla zalétá.

„Nadávka není argument.“

Jan Petránek
(nar. 28. prosince 1931),
český novinář

foto a grafická úprava: jef Kratochvíl

MALÝ RODINNÝ PODNIK NA ZKUŠEBNĚ

ČERT TĚ VEM

Katarína MIKULOVÁ

Bližší je jí Edith Piaf, ale roli Marlene Dietrich by určitě neměnila. V inscenaci *Vrabčák a anđěl*, která na scénu Městského divadla Brno přivádí právě tyto dvě výrazné umělkyně, zaujme právě jako Marlene Katarína Mikulová (v alternaci s Ivanou Vaňkovou), která je ve stálém angažmá teprve od letošní sezóny.

Tak ještě jednou podrobněji, prosím. Kdybyste si vybírala sama: Dietrich, nebo Piaf?

To je těžká otázka. Šansony Edith Piaf mě vždycky oslovovaly více než písně Marlene Dietrich. Když jsem se dozvěděla obsazení, byla jsem v příjemném šoku. Moc písní od Marlene Dietrich jsem neznala. Zнала jsem jen ty nejznámější, například *Lilly Marlene* a *Sag mir wo die Blumen sind*. Všechny písně jsou v „mé“ altové poloze, a tak jsem si řekla, že to snad nějak zvládnou... Byla to hlavně herecká výzva. Takže já bych rozhodně neměnila.

Během představení zazní ne-li všechny, tak většina nejznámějších hitů jak Dietrich, tak Piaf. Víte, kolik písniček jste se musela naučit, navíc v originále?

Písní je opravdu hodně, tuším okolo devatenácti. Na jednu stranu to bylo sice poněkud hektické zkoušení, protože času bylo opravdu málo, ale současně to bylo velmi příjemné. Naučila jsem

se spoustu věcí. A co se týče němčiny, kterou jsem se sice kdysi učila ve škole, nelze nepoděkovat Zuzaně Čtveráčkové, která s námi pracovala na výslovnosti každého slova. Sama jsem se snažila, aby to byla němčina a angličtina Marlene Dietrich a ne moje. Hodně jsem poslouchala originály. Zpívala jsem si prakticky všude a pořád, i v noci (smích).

Už jste měla někdy „okno“?

Není tomu tak dávno. Na jevišti jsem si vůbec nemohla vzpomenout, jak ta píseň začíná, ale než skončila přehra, text našťastí naskočil.

Která z písní je pro vás nejtěžší a kterou naopak nejraději zpíváte?

Nejnáročnější je pro mě asi *La vie en rose*, což je duet obou zpěvaček. Je to nádherná věc. Nejen významově, ale i hudebně. Jednotlivé hlasy se vzájemně prolínají a pro mě to byl pěvecký oříšek. Teď už se to ale zpívá samo a já si to moc užívám. Kterou zpívám nejraději? Všechny.

Jak moc si je vaše Marlene podobná s tou skutečnou?

Už před začátkem zkoušení jsem postavu podrobně studovala. Četla jsem knížky, zhlédla jsem dokumenty, pokoušela jsem se jí co nejvíce přiblížit a hlavně ji pochopit. Hlavním cílem ale nebylo postavu kopírovat. Každá z nás si do role

přinesla něco ze sebe tak, jak to cítíme. Proto je to pokaždé trochu jiné a výjimečné. Specifický uhrančivý pohled, její mimika, některá gesta, styl chůze, postoj při zpívání nebo ladná úklona, bez nich by to přece nebyla Marlene.

Šaty, které jako Marlene Dietrich nosíte, jste si ale musela uživat...

Jsou krásné. Přejechod z tepláků do kostýmu byl skvělý. Nakonec zafungovalo přesně to, co často mnohé herečky popisují. S kostýmem si oblékám i postavu a vlastně mi to strašně pomohlo. Úplně nejlip se ale cítím ve fraku, ten je úžasný, v tom bych chodila i spát (smích).

Alternujete s Ivanou Vaňkovou, která je stálíci souboru MdB. Neměla jste z toho strach?

Obrovský, zejména na začátku, ale zkoušení bylo bezproblémové. Ivanka na mě byla hodná (smích). Teď vážně. V průběhu celého zkoušení jsem od Igora Ondříčka dostávala spoustu rad a připomínek, které jsem se snažila vstřebat, zpracovat a použít. Jsem hrozně vděčná a na zkoušení ráda vzpomínám. Ještě teď si někdy

říkám: Fakt to můžu hrát? Opravdu se to děje?

Vaše křestní jméno napovídá, že jste se stala další slovenskou členkou souboru. Je to tak?

Narodila jsem se na Slovensku, do jedenácti let jsem s rodiči bydlela v Nových Zámčích, ale pak tatínek dostal pracovní nabídku do Valašského Meziříčí a celá rodina se stěhovala. V Česku jsem dokončila základku a střední pedagogickou školu. Nejen kvůli škole jsem na jazyce a výslovnosti hodně pracovala. Pak jsem pokračovala ve studiu speciální pedagogiky v Olomouci a plánovala si kariéru učitelky či speciálního pedagoga. No, a vše dopadlo nakonec jinak.

Tak kde jste se vzala tady?

Už od malička zpívám, ale hereckou cestu jsem v plánu neměla. Pak jednou, když jsem seděla v hledišti divadla, byla děkovačka, lidi vstávali a mě to strašně dojalo. Říkala jsem si, že tohle bych někdy chtěla zažít na jevišti. Zkusila jsem se přihlásit na JAMU a ono to vyšlo. Až postupně jsem přicházela na to, že si vlastně plním svůj sen.

Vaši se nezlobili, že jste seriózní učitelské povolání vyměnila za nejistotu divadla?

Rodiče mě podporovali vždycky ve všem a je to tak pořád. Jezdí na moje představení, vidíme se sice málo, ale o to intenzivněji. Jsou na mě pyšní a myslím, že jsou i rádi, že jsem volila divadlo. **Nedávno jste se také objevila v TITANICu. Jaká to byla práce?**

Taky zajímavá, i když zase pěvecky úplně jiná než *Vrabčák*. U *TITANICu* jsem musela překonávat jiné překážky. A to je to, co mě na divadle baví. Myslím si, že když si člověk řekne, že už se nemá v čem zlepšovat, tak je to špatně.

V březnu vstoupí na jeviště *Evangelium o Marii, kde hraje Swing. To mi s příběhem o Ježíši Kristovi moc nejde...*

Swing není biblická postava (*smích*). Swing má na starosti naučit se několik jiných postav z company a zaskočí, když někdo z nich nemůže. Takže já teď hlavně pozoruji, zapisuji a jsem ve střehu. Je to super trénink pro mozek.

Máte nějaký herecký vzor?

Mám, ale nechci jmenovat, protože to je taková moje vesmírná kombinace všeho, čeho bych jednou chtěla dosáhnout.

Mnozí z vašich kolegů zkoušeli štěstí v různých talentových soutěžích. Máte také nějakou takovou zkušenost?

Pokusila jsem se jít do jedné z prvních slovenských *Superstar*. Dnes jsem ale ráda, že to nevyšlo. Větší zážitek mám ze soutěže *SD faktor* (pěvecká soutěž Slovenského divadla 2009, pozn. red.), díky níž se mi začaly plnit hudební i divadelní sny.

Kde si představujete, že budete řekněme za 25 let?

To si představit nedovedu a ani nechci. Nebudu si nic plánovat, abych nebyla zklamaná. Určitě se budu snažit žít naplno a dělat vše proto, abych byla i po tom čtvrtstoletí spokojená. A třeba budu v té školce...

Vaše vysněná role?

Pařez (*smích*). Ne, opravdu, nemám žádnou vysněnou roli.

Užíváte si ty děkovačky?

Co vám budu povídat. Je to nádhera.

Text: (jih),

foto: jeř Kratochvil

RODINNÉ ZLATO

Viktor SKÁLA

S Janem Mazákem v komedii
Jakub a jeho pán,
režie: Stanislav Moša

tivní komedií či thrillerem, si zahraje roli hlavy rodiny, podnikatele, kterému zdánlivě malicherné kroky jeho blízkých způsobí velmi dramatické starosti. Jeho manželku na jevišti vytvoří Alena Antalová. Herečka, se kterou si manželství naposledy zkusil i ve skvělé komedii *Jméno*. Tato hra mimochodem přivezla hned trojnásobné ocenění z posledního pardubického GRAND Festivalu smíchu.

Není malých herců ani malých rolí, říká se. Nicméně, jak velká bude tentokrát tato role pro vás?

Tak předně – musím říct, že tentokrát bych tuto roli označil jako hlavní „kládu“, která svým rozsahem zaujímá tak osm, devět desetin z celé hry. Sice v těchto dnech neudělám bez scénáře ani ránu, dalo by se říct, že v něm ležím, sedím i stojím, ale vím, že se to zvládne, i když se mně občas stane, že u učení textu v nočních hodinách usnu. To vůbec neznamena, že bych si stěžoval, právě naopak. Oficiálně je tato hra nazývána jako hořká komedie. Je výborně napsaná. Má prvky detektivky, místy situační komedie, zároveň je to konverzačka a navíc je to v jistém směru i příběh, který má znaky psychologického dramatu, a v tom je velmi zajímavá.

Na divadelní manželku Alenu Antalovou jste již určitým způsobem zvyklý. Jak se cítíte v tomto hereckém „svazku“?

Jednoznačně výborně. Alenka patří mezi nejtalentovanější a nejpříjemnější kolegyně, s jakými jsem se kdy setkal. Pokud jde o naše divadelní manželství ve hře *Jméno*, tam jsem jako manžel naprosto bezohledný, avšak naše divadelní manželství v připravované hře *Malý rodinný podnik* je harmonické, i když o velké zvraty a překvapení nouze nebude, neboť malé příčiny v této hře vyvolají velké následky.

Jste i doma vůči svým nejbližším tím dominantním otcem?

Možná jsem si to někdy myslel, ale ve skutečnosti je to často jinak. Ty ženy vás prostě a jednoduše převálcují. Zkrátka, za vším hledej ženu! A to i za mužem, před mužem, i vedle muže. Tak to je.

Když se řekne Viktor Skála, tak se mi okamžitě vynoří vaše postava Čuřila ze Školy základ života. Jak blízka vám byla tato role?

Je fakt, že žádnou z rolí jsem nikdy nehrál toli-

krát jako právě Čuřila. Inscenace měla zhruba 110 repríz. Ano, měl jsem tuto postavu rád už jen proto, že jsem měl paruku z opravdových vlasů a mohl jsem čas od času zanořit hřeben do provizorní kštice, ale nemohu říct, že by byla tou nejmilejší. I když nechci své postavy vyloženě favorizovat, tak jsou role, které byly pro mě přece jen o něco oblíbenější, neboť byly herecky zajímavější. Třeba v poslední době je jedna z mých nejmilejších rolí právě role Pierra v inscenaci *Jméno*. Moc rád jsem měl například Ivana Vojnického ve *Strýčkovi Váňovi* (není myš-

Každý dobrý herec je nenahraditelný originál.

len fenomenální žokej), který měl mimochodem nedávno derniéru. Další byla a je třeba postava Pána v Kunderově hře *Jakub a jeho pán*. Teď jsme měli dvě tato představení po roce a byl jsem z toho dost rozechvělý. Pod kůži se mi třeba vryl i Peer Gynt či Mistr v *Mistrovi a Markétce*, mám také moc rád roli Gubernátora v *Mrtvých duších* a už nyní vím, že i zatím moje poslední role Jacka v připravované inscenaci *Malý rodinný podnik* mi bude velmi blízká. Shrnu bych to asi

tak. Všechny tyto jmenované inscenace, ve kterých jsem hrál i hraju, miluju jako celek, právě pro tu jedinečnou atmosféru, která při tom mezi režisérem a hereckými kolegy vznikla.

Výčet vašich postav je hodně dlouhý. Ale co by byl Viktor Skála, kdyby nebyl hercem?

Nevím. Možná cestovatel, poutník, krajánek...? To, že budu herec, jsem měl myslím nalajnované od základní školy. Snad už od sedmi let. Jednoduše si nedokážu představit, že bych nebyl hercem. Tím ale neříkám, že jsem neměl už v životě momenty, kdy jsem měl pocit, že bych s tím měl

seknout, a taky jsem to na čas udělal. Pochyboval jsem o smyslu herectví už na konzervatoři i na JAMU, kdy se dostavila určitá krize a já začal vážněji přemýšlet, jaké má to hrání vlastně smysl. Ten se mi jakoby začal vytrácet a tehdy – to bylo asi před dvaceti lety – jsem skutečně na tři roky přestal hrát. S odstupem času jsem však zjistil, že to byla blbost. S přibývajícím věkem jsem stále více přesvědčený o tom, že hrát má obrovský smysl a že herectví je úžasné povolání.

S Martinem Havelkou v komedii *Jméno*,
režie: Petr Gazdík

Pracovitý, v kolektivu i mezi publikem oblíbený, se smyslem pro humor. I tak by možná vypadat hodně zjednodušená charakteristika herce, který patří už čtvrt století k Činoherní scéně Městského divadla Brno. Snad se na mě za toto „kádrové“ zjednodušení nebude Viktor Skála zlobit. Ostatně měl jsem to štěstí zažít tohoto věčně usměvavého chlapa, který nikdy nezkaží žádnou legraci, i mimo jeviště. Třeba na divadelním zájezdu, kde nejvíce legrace bylo vždy v jeho blízkosti. Za léta, kdy v MdB působí, sice přišel o porost na hlavě, ale rozhodně se mu neztratila dobrá nálada. Na schůzku přišel na první pohled s dost objemným scénářem jeho nové role. V připravované inscenaci *Malý rodinný podnik*, která může být snad nazývána detek-

S Hanou Kovářkovou v tragédii *Král Lear*, režie: Stanislav Moša

Když může člověk zprostředkovat, co ve hře je, smutek či radost, když vidí, jak se divák směje nebo pláče, tak je to „Ou Jé“. A mimochodem, i když se říká, že je každý nahraditelný, tak jsem za ta léta přišel i na to, že v dobrém divadle to tak docela neplatí. Každý jsme originál. Mohl by třeba u nás nahradit někdo Erika Parduse, Jiřího Tomka a další, kteří už odešli do divadelního nebe? Ani omylem.

Stane se vám někdy, že si takřikajíc nosíte práci domů? Že jde dejme tomu o roli, kterou si odnášíte z divadla, a přitom se jí chcete aspoň na chvíli zbavit, ale nejde to?

Myslím, že to dovedu oddělit, ale nejde to úplně vždy. Pár rolí mám třeba ještě v Divadle U stolu, jehož sklepem je František Derfler, kde se hraje vážná dramatika. Někdy se setkám s natolik vnitřně složitou postavou, že proniknout do ní a působit přitom autenticky od vás vyžaduje, že si saháte někam do nitra, kde to není příjemné, a vy přesto musíte procházet určitými stinnými zákoutími, která vám mohou vzít hodně vnitřních sil. A přesto to děláte, aby vaše výpověď v roli byla co nejpřímější. Herec je zkrátka nádherně bláznivý tvor. Ovšem já považuji za velké štěstí, že mě potkává množství rozmanitých postav, které mohou této dramatické složitosti být i jakousi protiváhou, takže se to přece jen vyrovná. Jak tomu bylo například v nedávné bláznivé komedii *Červené komety*, kde se našel

i dostatek prostoru k určité improvizaci a kde se můžeme i jaksi osvěžit, pookřát.

Třetího března jste měl osmačtyřicet. Jste v narozeninovém čase náchylný k bilancování?

Vůbec ne. Jednak narozeniny osobně většinou vůbec neřeším. Pokud to samozřejmě nejsou narozeniny ředitele divadla, které nelze pominout (*smích*). Dokonce si občas říkám, že až mě jednou potkají ty padesátiny, tak je snad budu slavit třeba až o rok později, nebo tak nějak. Ale vážně. V současné době mám pocit, že žiju ten nejlepší profesní i osobní věk. Fyzicky mě celkem nic netrápí, když si potřebuji odpočnout od divadla, jdu se psem do lesa, který mám od domova v Kohoutovicích pár kroků, nebo řezu na chalupě dřevo, zahraju si tenis. Pracuji v divadle, které má dvě stále vyprodané scény, na role si zkrátka nemohu stěžovat. Opravdu si myslím, že prožívám pěkné období. Musím ještě říci, a k tomu se přiznávám až dnes, že jsem toužil hrát v muzikálu *Jesus Christ Superstar*, roli Piláta Pontského, ale neměl jsem tehdy vůbec odvalu ke konkurzu přijít. Pak jsem si říkal – proč jsem toho Standu Mošu neoslovil a nešel to zkusit. V čínohře se mi splnilo a plní mnoho snů. A třeba mě ještě potká i nějaká dobrá, zajímavá role ve filmu. To dobrodružství jsem už okusil a vůbec bych se nebránil okusit to znovu.

Text: Miroslav Homola,

foto: jef Kratochvil a Tino Kratochvil

SEZÓNŇÍ PŘEDPLATNÉ

Vážený divadelní přítelé, dovolujeme si vám nabídnout nové předplatné na sezónu 2016/2017, které vám umožní zhlédnout devět premiér světově uznávaných her i inscenace zcela nové, původní. Vlastnit předplatné pro vás znamená celou řadu výhod. Při jeho objednání si sami vyberete místa, která se po celou dobu trvání abonmá nemění. Odpadá tedy zdlouhavé stání ve frontách a nervózní hlídání internetových stránek. Jako předplatitelé budete také pravidelně informováni o veškerém počínání Městského divadla Brno prostřednictvím tohoto časopisu a budete zváni na mimořádné akce za zvýhodněnou cenu. Přijďte s námi sdílet nevšední chvíle a nezapomenutelné zážitky!

Čínoherní scéna Friedrich Dürrenmatt **FRANK PÁTÝ**

komedie soukromé banky s hudbou Paula Burkharda
Tato „gangsterská opera o přátelství na život a na nic, a pro život, jaký je“, jak s lakonickým veselím charakterizoval své dílo autor, platí vedle *Návštěvy staré dámy* a *Fyziků* za vrcholné dílo moderního švýcarského dramatika, který zastával názor, že je-li úkolem umění vyslovovat se ke stavu světa, je pro současnost vhodná už jen forma komedie. S velkou ironií a nadsázkou v ní zobrazil praktiku a morálku jednoho soukromého peněžního ústavu. Banka Franka Pátého je svérázný podnik. Peníze, které sem zákazníci vloží, už nikdy v životě neuvidí. Realizuje se zde také zásada neuzavřít ani jeden poctivý obchod. Podvádí se tu, okrádá, ba i vraždí jako na běžícím pásu; ale také se tu hodně zpívá – třeba o dobru, o slušnosti, o snech a budoucím štěstí. Tato „lod“ plná „pirátů“ se však pomalu potápí a zachránit ji může jen lodivod s modernějšími a účinnějšími metodami. Jenomže...

Slovy autora: „*Frank Pátý* pojednává o slabošské vládě jednoho ředitele nad soukromou bankou, o jeho smrti a o převzetí obchodu synem. Je to příběh kolektivu. Metodou této soukromé banky je gangsterství. Metoda, která pochází ještě ze starých dobrých časů, je jaksi učeně zděděna a špatné dědictví se protlouká dál: gaunerství otců si vynucují gaunerství synů.“
Občas se najde hlas, který tvrdí, že lidé, jaké Dürrenmatt ukazuje ve *Frankovi Pátém*, prostě neexistují. Sám

autor jako pozorovatel lidí i sebe samého si tím nebyl tak jist. Přiznal sice: „Jistěže, moje soukromá banka je fikce.“ Zároveň však dodal: „My všichni chceme, stejně jako Frankovi zaměstnanci, dobro, šťastné děti, rodinný domek, chceme být slušní. Dejme si pozor, abychom o dobru pouze nezpívali jako oni.“

Režie: Hana Burešová

Hudební scéna Jiří Brdečka, Jan Rychlík, Vlastimil Hála **LIMONÁDOVÝ JOE**

aneb Koňská opera

„Whisky to je moje gusto, bez whisky mám v srdci pusto...“ a celá řada dalších již zlidovělých melodií a báječných textů dnes neodmyslitelně patří na první místo zlatého fondu českých hudebních komedií. Novinář, spisovatel, kreslíř i filmový scenárista a režisér Jiří Brdečka napsal v letech 1939 – 1940 pro časopis *Ahoj na neděli* seriál povídek, v němž zúročil svou zálibu v tématu Divokého západu. Dal tehdy vzniknout postavě Limonádového Joea – ideálního westmana, který místo whisky pije limonádu a přísně dbá na mravnost. V březnu roku 1944 se na jevišti divadla Větrník objevil usměvavý a čestný pistolník již jako titulní postava nové divadelní hry. Nesmrtelným se ovšem jeho pátrání po kakaové skvrně velikosti mexického dolaru stalo až díky filmovému zpracování v režii Oldřicha Lipského z roku 1964.

Nesmrtelnou filmovou parodií v hlavních rolích s Karem Fialou jakožto blondatým hrdinou a Milošem Kopeckým v roli největšího zloducha nešťáctího se zneuctívá nevinné dívky, která nás přivádí do arizonského městečka roku 1885, kde se všichni scházejí v místním saloonu a poslouchají arizonskou pěnicí Tornado Lou, vidělo jen v kinech přes čtyři a půl milionů diváků! Od té doby se pravidelně objevuje na televizních obrazovkách a neméně i na divadelních prknech. Písně, které pro film nazpívali Karel Gott či Yveta Simonová, budou mít diváci nyní možnost slyšet naživo v interpretaci našich předních herců. Westernová hudební parodie *Limonádový Joe* již dávno vévodí síni slávy české komedie.

Režie: Petr Gazdík

Činoherní scéna

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

romantická komedie, kontinentální premiéra

Skvostný film režiséra Johna Maddena *Zamilovaný Shakespeare* se stal v roce 1998 celosvětovou událostí. Propojil totiž brilantně (není ostatně divu, jeho spoluscenáristou byl vynikající dramatik Tom Stoppard) romantický příběh Williama Shakespeara, zamilovaného do půvabné aristokratky Violy de Lesseps, s převlekovou komedií, v níž se Viola přestrojena za chlapce snaží proniknout do Shakespearovy herecké společnosti, aby vše vyvrcholilo skrze ironický pohled do alžbětinského divadelního zákulisí, v němž se zázrak divadla rodí na poslední chvíli ze zmatku a chaosu.

Tato bytostně divadelní látka ovšem volala po jevištní adaptaci, které se nakonec s velkým úspěchem (!) ujal renomovaný dramatik a scenárista Lee Hall, (mimo jiné autor filmové i divadelní verze *Billyho Elliota*). Pouhé tři roky po londýnské divadelní premiéře vám nabízíme jako první divadlo na evropském kontinentu tento – slovy jednoho věhlasného anglického kritika – „milostný dopis divadla sobě samému“, poutavý příběh o tom, jak z původně zamýšlené hry *Romeo a Ethel, dcera pírářova* vlivem všemocné lásky nakonec vzniklo drama tisíciletí *Romeo a Julie*.

Režie: Stanislav Slovák

Činoherní scéna

Larry David

RYBA POTMĚ

černá komedie, evropská premiéra

Proslulý americký stand-up komik a sitcomový scenárista Larry David debutoval vloni (!) ve svých 68 letech na Broadwayi coby divadelní autor – a hned napoprvé se mu podařilo pokořit broadwayský rekord v počtu lístků prodaných ještě před premiérou, (a to se průměrná cena za jeden lístek vyšplhala na neuvěřitelných 230 dolarů!!!). „Stojí *Ryba potmě* za ty stovky dolarů? Stojí, do posledního centu!“ napsal recenzent *Guardianu*.

Larry David totiž napsal brilantní současnou frašku, která plně prokazuje jeho léty císelovaný mistrovství ve stavbě slovního i situačního vtupu. Inscenaci vám představíme pouhý rok a půl po jejím prvním uvedení v New Yorku v evropské premiéře a za nepoměrně nižší cenu! *Ryba potmě* je příběhem ušlápnutého, sebeironického Normana a jeho excentrické dominantní matky Glorie, která se po smrti jeho otce nastěhuje k Normanovi domů a začne mu razantně organizovat život. Norman tak zoufale lavíruje mezi požadavky své matky, která se nesnese s jeho ženou Brendou, Brendy, která se nesnese s jeho matkou Glorií, a bývalé otcovy hospodyně Manueli, jejíž syn Diego se zesnulému podezřele podobá...

Zdánlivě nekomediální téma rodinného úmrtí vyvažuje *Ryba potmě* brilantními woodyallenovskými dialogy. Role Glorie bude nesporně výtečnou příležitostí pro první dámu českého divadla, paní Zdeny Herfortovou.

Režie: Mikoláš Týc

Hudební scéna

Maricel Wölk, Thomas Lange

JEANNE D'ARC

historický muzikál, česká premiéra

V červnu tohoto roku se v německém Niederhausenu, v divadle s tisíci šesti sty sedadly, které nechal v roce 1997 postavit Andrew Lloyd Webber pro evropské uvádění svého muzikálu *Sunset Boulevard*, odehraje světová premiéra muzikálu *Jeanne d'Arc* v režii Stanislava Moší a za účasti dalších členů jeho realizačního týmu. Hudební aranžmá Daniela Kyzlinka bude dirigovat Dan Kalousek, kostýmy navrhuje Andrea Kučerová a choreografie bude dílem Michala Matěje. A podobně, jak tomu bylo v minulosti např. s inscenací muzikálu *Papežka*, i tentokrát získalo naše divadlo práva na první uvedení po světové premiéře.

Příběh o křehké dívence z malé vesničky Domrémy, která dokázala zmobilizovat morální síly okupanty porobené Francie, která se postavila do čela vojsk, která dovedla svého do té doby činu neschopného krále ke korunovaci a která byla následně zaprodána nepříteli, jenž ji skandálně soudil a pak ji nechal popuštěně upálit, zaujal v historii mnohé autory. Nejnověji pak mladou německou skladatelku Maricel Wölk, která oděla Johančin osud do soudobého hudebního hávu.

Režie: Stanislav Moša

Činoherní scéna

John Steinbeck

O MYŠÍCH A LIDECH

drama o snech a slabostech

Proslulý americký spisovatel napsal v roce 1937 příběh o dvou tulácích, kteří se nechávají na farmách najímat na sezónní práce, na základě vlastních zkušeností. A dal mu hned dvojitou podobu: prozaickou a dramatickou. Slaboduchý hromotluk Lennie Small a jeho ochránce George Milton přicházejí pracovat na ranč do Salinaského údolí v Kalifornii. Mají sen, že si za vydělané peníze pořídí vlastní domek s hospodářstvím. Georgeova snaha uchránit Lennieho před zlem okolního světa se však ukáže jako marná. Lennie, který si kvůli mentálnímu postižení není vědom své obrovské síly, rád hladí hebké věci. Tato záliba, jejíž důsledky vyhnaly oba přátele z předchozího působiště, ústí i zde v tragédii, kterou předznamenává silákově smrtící laskání myši a šteněte. Lennie nechtě zlomí vaz mladé ženě, jež se mu plná obdivu k jeho síle pokouší přiblížit...

Titul Steinbeckovy novely a divadelní hry vedle svého základního významu odkazuje k básni Roberta Burnse *Myška*. „Nejlepší plány myši a lidí / nejednou pýr jen a plevy sklídí.“ Působivý a silný příběh je osobitým komentářem bezmocnosti lidských iluzí a nejistoty osudu. Sociálně laděný obraz světa s linií individuálního příběhu spojuje postava Lennieho Smalla, jednoho z těch lidí, které „Bůh nedodělal“. Protiklad tělesné síly a duševní slabosti zde zcela naplňuje steinbeckovský kult primitivů chudých duchem, jejichž nezpůsobilost pro život je na tomto světě vyvažována jejich blízkostí k Bohu a přírodě i prázkladními atributy laskavého lidství.

Režie: Petr Gazdík

Hudební scéna

Paul McCartney, John Lennon, Zdenek Merta, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán

BEATLES

bláznivá féerie s písněmi nejslavnější skupiny všech dob, světová premiéra

Který kluk by v šestnácti letech nezakládal kapelu? Který kluk by jednou netoužil před zaplněným stadionem už prvním hrábnutím do strun kytary vyvolat nadšené ječení zástupů fanynek? Čtyři šestnáctiletí hrdinové našeho příběhu si hrají na to, že jednou „budou jako Beatles“ tak usilovně, až se z garážové zkušebny propadnou do Beatlandu neboli Broukozemě. Broukozem je prazvláštní svět plný bizarních postavíček a snových krajín, svět, kde se James Bond potkává s Medvídkem Pú a kterému vládne čtyřjedná božská bytost, která se jmenuje GeorgeJohnPaulRingo. A je to zejména svět plný písní Beatles, které v naší inscenaci zazní v osobitých úpravách: *Here Comes the Sun, Lucy in the Sky with Diamonds, All You Need Is Love, Don't Let Me Down, Michelle, Help!, Strawberry Fields Forever...* V samém středu Broukozemě pak leží nahrávací studio Abbey Road, kde celé putování okouzlených chlapců, (které marně pronásleduje Broukozemí personál střední školy, ze které záhadně zmizeli), vyvrcholí velkolepým mejdanem plným beatlovské hudební euforie. Původní jukebox-muzikál osvědčeného autorského tria Slovák-Šotkovský-Štěpán a specialisty na písně Beatles Zdenka Mertu nabídnou vydatnou porci radosti z nestárnoucích hitů.

Režie: Stanislav Slovák

Činoherní scéna

Kateřina Tučková, Dodo Gombár

ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ

drama o ženách, které bohovaly

Když v roce 2012 vyšel román *Žitkovské bohyně* od brněnské rodačky Kateřiny Tučkové, byla to knižní sen-

zace roku. Magický příběh, který je dílem fikce a dílem vychází ze skutečných událostí, se odehrává na Moravských Kopicích v obci Žitková. Strhujícím způsobem pojednává o osudu žen jednoho rodu, který sahá až do 17. století k procesům s čarodějnicemi a končí v současnosti. Tyto tajemné ženy byly nadané nadpřirozenými schopnostmi. Uměly léčit, zařkávat, věštit, přičarovat lásku, ale i uřknout, což jim v každé době přinášelo mnohé strasti, a zvláště pak ve dvacátém století v časech totality.

Hlavní postavou románu i dramatisace je Dora Idesová, poslední ženský výhonek rodu žitkovských bohyní. Jejich umění se však nenaučila. Vystudovala etnografii a rozhodla se o nich napsat vědeckou studii. Při pátrání po svých předcích odhaluje neuvěřitelné osudy a souvislosti a přes ně objevuje nejenom stále stejné modely lidských povah a jednání, ale i sebe samu. Rozplétající úděly žitkovských žen pomalu zjišťuje, že i ona je součástí tajemné tradice, třebaže se bohyně nestala.

Režie: Dodo Gombár

Hudební scéna

Miloš Štědroň, Milan Uhde

VIKI KRÁČÍ ZA ŠTĚSTÍM

jazzový muzikál, světová premiéra

Viki Bouzková by mohla být šťastná – má spokojené manželství, milujícího muže a krásnou dceru. Ale Viki šťastná není... zatímco její manžel Láda chce jen klid a pohodlí, Viki touží po vzruchu, vznětech a silných emocích. Zkrátka po „muži s jiskrou“. A tím se pro ni stane Marek Bašta, populární zpěvák a saxofonista, který se do Viki zamiluje na první pohled, šplhá za ní v noci po okapu a zve ji na dekadentní večírky se svou skupinou Sex-tety. Viki cítí, že Marek je muž, který je jí souzen a který dává jejímu životu konečně onu vytouženou jiskru – přestože jí ho rozmlouvají přátelé, dcera i Markova bývalá milenka... Žijící klasici brněnského hudebního divadla Milan Uhde a Miloš Štědroň přicházejí po trojici adaptací klasických literárních děl napsaných pro naše divadlo (*Nana, Červený a černý, Divá Bára*) tentokrát se zcela jinou látkou – hravou, nápáditou komedií ze současnosti v kabátě jazz-bluesového muzikálu. Inscenaci hudebně doprovodí dnes už legendární swingový orchestr B-Side Band.

Režie: Juraj Nvota

UPOZORNĚNÍ

Vážený stávající předplatitelé,
svě Sezónní a Podvečerní abonmá si můžete obnovit pouze do 22. dubna 2016.
Poté budou Vaše sedadla uvolněna do prodeje dalším zájemcům.

PAN KAREL A DIVADELNÍ PŘESTÁVKA (PŘÍBĚH POUČNÝ)

Pan Karel byl již léta abonentem Městského divadla Brno. Se svou ženou Věrou v něm zhlédl tucty inscenací a téměř vždy byl spokojen. Ať umírala Eponina na barikádě nebo se lord Babberley vydával za tetu z Brazílie – panu Karlovi bylo v divadle prostě dobře.

Jedna věc však pana Karla trápila. Přestávka. Měl přesnou představu o tom, jak by ji chtěl trávit. Pomalíčku vypít dvojku červeného (pro Věrušku martini), zahrnat chlebičkem nádech večerního hladu, porozprávět o viděném, v klidu navštívit toaletu a s dostatečným předstihem se uvelebit v sále v očekávání věci příštíh.

Ale bohužel. Jelikož si pan Karel zážitek s oblibou vychutnával a po skončení první poloviny představení vydatně tleskal, do fronty k divadelnímu bufetu dorazil vždy ve chvíli, kdy už před ním stál notný hrozen diváků. Dál to jistě znáte sami. Chlebiček zhltnout, víno chvatně vysrknout (Věruška leckdy ani martini nechtěla, když na něj není čas),

na záchod taktak doběhnout, v sále se kvapně usazovat, když už zhasínají světla. Ne, táhlo vždy panu Karlovi hlavou, divadlo mám tuze rád, ale ty přestávky by měly vypadat jinak.

Jednou dobíhal takhle s jazykem na vestě do sálu a srazil se s panem Milanem, kterého znal od vidění z téže abonentní skupiny. „No jo, ty fronty...“, povzdchl si a čekal, že si pan Milan postěžuje také. Ale ten překvapeně opáčil: „Jaké fronty? Vy si neobjednáváte občerstvení na pauzu dopředu?“

Už při příští návštěvě bylo všechno jinak – pan Karel si beze spěchu došel na toaletu a poté si u rezervovaného stolu spokojeně vychutnával chlebiček, usrkával červené a jeho žena Věra upíjela pomalu martini. S nadhledem pak pohlíželi na nervozitu těch, kteří postávali v dlouhé frontě.

Nuže, jaké plyne z našeho příběhu poučení?

Nebojte se trávit divadelní přestávku v MdB bez spěchu, shonu a front!

Buďte jako pan Karel! Zajděte si před začátkem představení do některého z bufetů ve foyeru Činoherní či Hudební scény a objednejte si u obsluhy svůj stůl i pochutiny, které si o přestávce v klidu vychutnáte!

-jř-

HRAJEME

László Tolcsvay, Péter Müller, Péter Müller
Sziámí:

EVANGELIUM O MARIÍ

Známy příběh o narození, životě i smrti Ježíše Krista vypráví tato maďarská rocková opera z roku 1991 neobvyklým pohledem. V centru veškerého dění zde stojí Marie, Ježíšova matka. Tématem se tak stává její osobní bolest a utrpení z těžkého údělu, kterým je její syn pověřen, ale také nekonečná mateřská láska a oddanost. V roce 1992 bylo dílo uvedeno na Nové scéně v Bratislavě v režii Jozefa Bednárika, kde zaznamenalo fenomenální úspěch dvě stě padesáti repríz, a inscenace tak stála na počátku slavné muzikálové éry v Československu. Od té doby se *Evangelium o Marii*, které vedle nesmrtelného příběhu nabízí i krásné melodie, hrálo v Německu, Švýcarsku, Rakousku, Itálii i na Islandu a nyní se tedy konečně dostává také na naši Hudební scénu v české premiéře.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Andrea Zelová nebo Kristína Vrecková, Petr Štěpán nebo Dušan Vitáček, Ondřej Studénka nebo Jozef Hruškoci, Stanislav Slovák nebo Jakub Zedníček a další.

Andreas Sauter, Bernhard Studlar:

ČERVENÉ KOMETY

Sestry Lilli a Bibi Krollovy už mají dost celého toho předvánočního a vánočního šlenství i zuřivého nakupování a rozhodly se letos Vánoce bojkotovat. Bibi by nejradši odletěla do Dubaje, Lilli zase podle konstelace hvězd zjistila, že je nejvhodnější doba počít dítě se svým manželem Leopoldem. Jenže Leopold se na to se svou kocovinou po vánočním večírku dvakrát netváří a do jejich domácnosti navíc vtrhnou Lilliini a Bibiini rodiče se strašlivou zprávou – byl unesen maminčin mazlíček, ob-

tloustlý kocour Gustav, a únosci za něj požadují astronomických 10 000 euro! V únosu má ke všemu prsty svérázný postrach okolí, tajemná banda zvaná „Červené komety“, která se rozhodla v čase Vánoc bohatým brát a chudým dávat... Jestli se Krollovým navzdory všemu skutečně podaří strávit „normální“ Vánoce, na to už najdete odpověď v nejlepší německojazyčné komedii současnosti renomovaných rakouských dramatiků (za svou hru *A. je někdo jiný* získali v roce 2000 prestižní Kleistovu cenu).

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Ivana Vaňková, Andrea Zelová, Jakub Uličník, Viktor Skála, Erika Kubálková, Jiří Ressler a Eva Ventrubová.

Mark Haddon, Simon Stephens:

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Christopheru Booneovi je patnáct let a má rád čísla. Christopheru Booneovi je patnáct let, má rád čísla, matematiku, žije sám se svým otcem a je autista. Christopher Boone je autista a dokáže z hlavy vypočítat, kolik je 2 na 45. Christopher Boone postupuje vždy přísně logicky a rozhodne se vyšetřit největší záhadu ve svém okolí – kdo zabil Wellingtona, pudla jeho sousedky paní Shearsové. Christopher Boone zjistí, kdo zabil Wellingtona, ale následkem toho začne jiné, mnohem větší pátrání...

Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání svých kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že její autor za ni byl oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku.

Režie: Mikoš Tyc

Hrají: Vojtěch Blahuta, Hana Holišová, Alena Antalová, Igor Ondříček, Miroslava Kolářová, Jana Musilová, Milan Němec, Aleš Slanina, Zdeněk Bureš a Eliška Skálová.

PROGRAM BŘEZEN

PROGRAM DUBEN

Čínoherní scéna

Hudební scéna

Čínoherní scéna

Hudební scéna

1.3. út 19.00 Červené komety AB2
2.3. st 19.00 Červené komety AB3
3.3. čt 19.00 Červené komety
4.3. pá 19.00 Červené komety C5
5.3. so 19.00 Splašené nůžky
6.3. ne 18.00 Splašené nůžky
7.3. po 19.00 Podivný případ se psem
8.3. út 18.00 Podivný případ se psem
9.3. st 18.00 Brouk v hlavě
11.3. pá 19.00 Jméno zadáno
13.3. ne 18.00 Charleyova teta
18.3. pá 14.00 Malý rodinný podnik
18.3. pá 19.00 Malý rodinný podnik E5
19.3. so 19.00 Malý rodinný podnik P
20.3. ne 19.00 Malý rodinný podnik
21.3. po 19.00 Malý rodinný podnik
22.3. út 19.00 Malý rodinný podnik A2
23.3. st 19.00 Jméno
24.3. čt 19.00 Skleněný pokoj
25.3. pá 18.00 Skleněný pokoj
26.3. so 19.00 Jméno
29.3. út 19.00 Vrabčák a anděl
30.3. st 19.00 Malý rodinný podnik A3
31.3. čt 19.00 Malý rodinný podnik AB4

11.3. pá 14.00 Evangelium o Marii
11.3. pá 19.00 Evangelium o Marii C5/E5
12.3. so 19.00 Evangelium o Marii P
13.3. ne 19.00 Evangelium o Marii D/E7
14.3. po 19.00 Evangelium o Marii A1/AB1
15.3. út 19.00 Evangelium o Marii A2/AB2
16.3. st 19.00 Evangelium o Marii A3/AB3
17.3. čt 19.00 Evangelium o Marii A4/AB4
18.3. pá 19.00 Evangelium o Marii A5/AB5
19.3. so 19.00 Evangelium o Marii A6/AB6
20.3. ne 18.00 Evangelium o Marii
21.3. po 18.00 Evangelium o Marii SP
22.3. út 19.00 Evangelium o Marii C2/E2
23.3. st 19.00 Evangelium o Marii
24.3. čt 19.00 Evangelium o Marii C4
25.3. pá 19.00 Evangelium o Marii
26.3. so 18.00 Evangelium o Marii
27.3. ne 18.00 Evangelium o Marii
31.3. čt 19.00 TITANIC

TITANIC

Vrabčák a anděl

Ostrov pokladů

1.4. pá 19.00 Malý rodinný podnik C5
2.4. so 19.00 Malý rodinný podnik A6
3.4. ne 19.00 Červené komety E7
4.4. po 19.00 Červené komety AB1
5.4. út 19.00 Červené komety A2
6.4. st 19.00 Malý rodinný podnik AB3
7.4. čt 19.00 Malý rodinný podnik A4
8.4. pá 19.00 Dokonalá svatba zadáno
9.4. so 19.00 Dokonalá svatba
10.4. ne 19.00 Donaha!
11.4. po 19.00 Donaha!
12.4. út 19.00 Vrabčák a anděl
13.4. st 19.00 Vrabčák a anděl
14.4. čt 18.00 Vrabčák a anděl
15.4. pá 19.00 Vrabčák a anděl
16.4. so 19.00 Splašené nůžky
17.4. ne 19.00 Malý rodinný podnik D
18.4. po 18.00 Malý rodinný podnik SP
19.4. út 19.00 Malý rodinný podnik C2
20.4. st 19.00 Splašené nůžky
21.4. čt 18.00 Splašené nůžky
22.4. pá 19.00 Skleněný pokoj
23.4. so 18.00 Skleněný pokoj
24.4. ne 19.00 Jméno
25.4. po 19.00 Charleyova teta
26.4. út 18.00 Charleyova teta
27.4. st 19.00 Mrtvé duše
28.4. čt 19.00 Splašené nůžky
29.4. pá 19.00 Brouk v hlavě
30.4. so 18.00 Brouk v hlavě 20 let od premiéry

1.4. pá 19.00 TITANIC
2.4. so 14.00 TITANIC
2.4. so 19.00 TITANIC
3.4. ne 14.00 TITANIC
3.4. ne 18.00 TITANIC
4.4. po 19.00 TITANIC
5.4. út 18.00 TITANIC
6.4. st 19.00 TITANIC
7.4. čt 19.00 TITANIC
8.4. pá 19.00 TITANIC
9.4. so 14.00 TITANIC
9.4. so 18.00 TITANIC
12.4. út 19.00 Král Lear
13.4. st 19.00 Král Lear
14.4. čt 19.00 Král Lear
15.4. pá 19.00 Král Lear
18.4. po 19.00 Ostrov pokladů A2016/M2016
19.4. út 19.00 Ostrov pokladů R2016/X2016
20.4. st 19.00 Ostrov pokladů T2016/Z2016
21.4. čt 18.00 Ostrov pokladů
23.4. so 19.00 DUCH
24.4. ne 19.00 DUCH

**Dennis Martin:
OSTROV POKLADŮ**

Robert Louis Stevenson se narodil v roce 1850 ve skotském Edinburgu. Od narození trpěl tuberkulózou, a proto značnou část dětství strávil v posteli a poslouchal vyprávění pirátských historek svého otce, významného stavitele majáků. Thomas Stevenson si pro svého syna představoval podobnou kariéru, proto byl velice zklamaný, když se Louis rozhodl stát se spisovatelem.

Mezigenerační spory a nepochopení mezi otcem a synem jsou také jednou z hlavních dějových linek nového muzikálu, který u nás měl světovou premiéru. Němečtí autoři Dennis Martin a Christoph Jilo jsou u nás známí již díky úspěšnému muzikálu *Papežka*. Ve svém novém příběhu spojují skutečný život spisovatele Stevensona s příběhem jeho nejznámější knihy *Ostrov pokladů*. Zromantizovaný svět pirátů, nekonečných mořských scénérií, nedobytných lodí, pustých ostrovů a zakopaných pokladů se zde prolíná s realistickými problémy mladého muže, který se navzdory otcí vydává za svým snem, odjíždí do Paříže, aby zde v centru nespoutané bohémy našel nejen téma pro svou prvotinu, ale také potkal svou životní lásku Fanny Osbourneovou. Její syn Lloyd je Louisovi nejen mladým přítelem, ale také prvním čtenářem a zároveň i inspirací pro novou knihu o pirátech. Malý Lloyd se ve fiktivním příběhu stává Jimem Hawkensem a i další postavy skutečného života ožívají v knize jako posádka slavné Hispanioly, jako jednohý John Silver či pomatený Ben Gunn. Jak to tentokrát dopadne se slavným pokladem kapitána Flinta i samotným osudem Roberta Louise Stevensona se diváci Hudební scény přesvědčí v dobrodružném muzikálu plném nádherné fantazie.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lukáš Janota nebo Aleš Slanina, Lucie Bergerová nebo Hana Holíšová nebo Ivana Vaňková, Martin Havelka nebo Ladislav Kolář, Petr Štěpán nebo Jakub Zedníček nebo Jozef Hruškovi, Jiří Mach nebo Dušan Vitázek a další.

**Nikolaj Vasiljevič Gogol:
MRTVÉ DUŠE**

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pouť zchudlého šlechtice Čičikova, který si smyslel zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sčítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku

na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl britským kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmiřitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství; napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor.

Za svůj strhující výkon v hlavní roli získal Michal Isteník prestižní Cenu Thálie 2014!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Lenka Janíková, Eva Ventrubová, Lenka Bartolšicová a další.

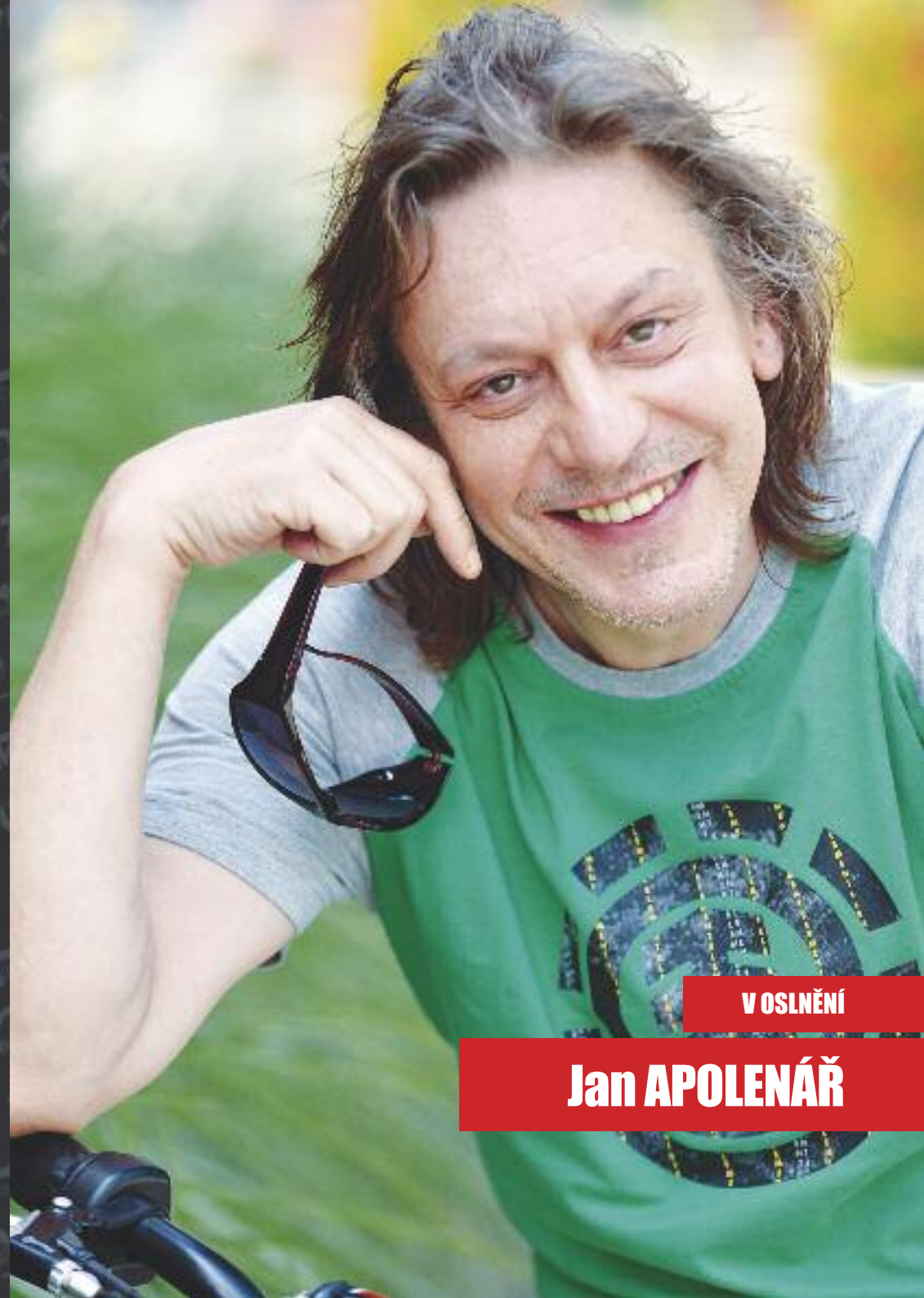
**Simon Mawer, Stanislav Moša:
SKLENĚNÝ POKOJ**

Celý svět obdivuje krásně čtivé a moudré romány současného britského spisovatele, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejprestižnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauerových, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zaobírá mistrovským způsobem i odvěkým lidským tématem o hledání štěstí. Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do devadesátých let. „... skleněný prostor se stával Skleněným snem, snem, který se hodil k atmosféře nového státu, v němž žili, státu, kde nebylo podstatné, kdo je Čech, kdo je Němec a kdo Žid, kde vládla demokracie a kde věda a umění společně usilovaly o to, aby přinesly štěstí všem...“

MdB uvedlo Mawerův román ve světové premiéře na jevišti Činoherní scény v divadelní adaptaci Stanislava Moši.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Kovářiková nebo Pavla Vitázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Rastislav Gajdoš, Radka Coufalová, Igor Ondříček, Jiří Mach a další.

V OSLNĚNÍ

Jan APOLENÁŘ

V muzikálu *Johnny Blue*,
režie: Stanislav Moša

Se Zdenou Herfortovou
a Alešem Slaninou v muzikálu *DUCH*,
režie: Stanislav Moša

Sir Osgood Fielding v *Sugar!* (*Někdo to rád horké*), Macecha ve *Sněhurce a sedmi trpasličích*, Hospodský v *Johnny Blue*, Fúrius v *Letu snů LILI* či nejnověji Herbert Pitman v *TITANICu*. V těchto a dalších muzikálech se za poslední roky objevuje herec Jan Apolenář v Městském divadle Brno. Do svého domovského divadla se vrátil v roce 2004, po devíti

Věřím, že mě ještě čekají pěkné role.

letech na volné noze a hostování v Praze. Předtím z Brna odcházel v roce 1995, kdy si zde po pětiletém angažmá vydobyl pozici jednoho z nejobzazovanějších herců. Coby padesátník se teď snaží na své někdejší úspěchy navázat a znovu se propracovat k velkým rolím.

Ve velkých rolích jste se začal objevovat po roce 1989, kdy u nás startoval muzikálový boom. Byla to pro vás výhoda?

Určitě. Moje generace to měla jednodušší v tom, že tehdy nebylo muzikálů tolik a byl po nich hlad. Je škoda, že například u pražských muzi-

kálových produkcí autorská úroveň muzikálů už trochu upadá. Týmy tvůrců tvoří pořád ty stejné osobnosti. Navíc se teď hodně sází na známá jména, většinou slavné zpěváky. Takže je jasné, že když se v obsazení některého muzikálu objeví populární zpěvák, dostane velkou roli on, a pak to tak vypadá.

Sám jste si několik pražských produkcí vyzkou-

šel, když jste v roce 1995 odešel na volnou nohu. Jaká to byla zkušenost?

Výborná, vydržel jsem to devět let. Potom jsem se vrátil do Brna, abych se mohl víc věnovat rodině. Přejížděl jsem totiž pořád mezi Prahou a Brnem, byl čím dál mív doma, děti mi odrůstaly a já u toho pořádně ani nebyl. Tak jsem si řekl, že to takhle dál nejde. Vrátil jsem se k rodině, i když ta se nakonec stejně rozpadla. Ale zkušenosti nelituji.

V Praze jste měl tehdy slušně našlápnuto.

Měl jsem to tam hodně rozjeté a plno dobrých příležitostí. V jednu chvíli jsem tam účinkoval

i ve třech muzikálech zároveň! Jenže to vypadalo tak, že jsem skončil zkoušku v Brně, odjel na představení do Prahy, to jsem odehrál, a v noci jel zase zpátky do Brna, abych tady mohl být na zkoušce. To se nedalo dlouhodobě vydržet. Ale je pravda, že za těch několik let jsem se v Praze slušně zavedl a hrál velké role ve všech tehdy úspěšnějších muzikálech. Nemusel jsem ani na konkurzy, protože jsem byl osločován přímo na konkrétní roli.

Teď už v Praze nehrajete?

Dohrává se *Johanka z Arku*, kde se alternujeme s Vildou Čokem. Ale nevím, jak dlouho se ještě bude uvádět. Naposledy jsem ji hrál loni v červnu.

A jezdíte do Prahy na konkurzy?

Naposledy jsem tam byl asi před rokem a půl. Roli jsem dostal, ale ztroskotalo to na mých časových možnostech. Jsem v angažmá v Brně, takže bych nemohl být na zkouškách tak často, jak by mě potřebovali. Navíc loni jsem měl operaci páteře, takže se teď hlavně snažím dát zdravotně dohromady, abych byl brzo stoprocentně fit.

Důležitou linií ve vaší kariéře byla od začátku spolupráce s autorskou dvojicí Zdenek Merta – Stanislav Moša. U nich jste si zahrál velké role snad ve všech muzikálech. Vyhovuje vám jejich autorský rukopis?

Ano, líbí se mně, že Zdenek Merta umí psát hudbu pro všechny hlasy. Vůbec Standa Moša i Zdenek Merta měli od začátku obrovskou předvídatost. Když v roce 1991 napsali *Sny svatojánských nocí*, přišli tehdy s něčím, co nemělo obdobu ani ve světě. Byli tehdy o krok dál před ostatními.

Sny svatojánských nocí jste si o rok později zahráli i v Praze na Křižíkově fontáně pro dva tisíce lidí. Čím pro vás byl tento muzikál a vaše role Puka?

Puk bylo moje dítě! Byla to moje první větší role na profesionálním jevišti. Vstupoval jsem jí vlastně v květnu 1991 do angažmá k tehdejšímu Mrštíkům. Jako Puk jsem odehrál asi dvě stě padesát repríz bez alternace! Potom, až jsem začal hostovat v Praze, jsme se střídali s Romanem Vojtkem. Projedli jsme se *Sny* Německo, Rakousko a další evropské země. Takže Puk je pro

S Dušanem Vítázkem v muzikálu *Johnny Blue*,
režie: Stanislav Moša

S Petrou Janů v muzikálu
Sny svatojánských nocí,
režie: Stanislav Moša

mě asi nejvíc. Troufám si říct, že tuto roli jsem měl za ty roky vychytanou do puntíku. Je to hlasově i fyzicky náročná role, něco jsem se v ní našel a naskákal po větvích, visel jsem tam i hlavou dolů. Však taky zatímco já jsem všechno pozoroval seshora ze sítě, pode mnou se v obsazení vystřídal už téměř všichni ostatní. Zůstali třeba jen takoví bardí jako Zdeněk Bureš, Karel Mišurec a další.

Když si projdeme vaše role, hrál jste většinou záporné typy. Sedí vám tyto charaktery?

Obávám se, že s tímhle „ksichtem“ to ani nešlo jinak (*smích*). Víceméně jsem hodně dostával role podle nějaké vizáže. Ale zápornější role nebo takové, kde člověk neví, kam si dotyčnou roli má zařadit, se hrají líp a jsou zajímavější, alespoň pro mě. Současně se pokaždé snažím postavu, i když je třeba záporná, pojmut tak, aby v ní divák našel i něco dobrého. Tak to bylo třeba u *Bastarda*, se kterým jsme hostovali i v pražském Národním divadle nebo v Divadle na Vinohradech. U něj bylo hodně poloh a zvratů k lepšímu, kdy své jednání myslel upřímně. Později byl podobný i Fagin v *Oliverovi*. A taky *Krysař*, ve kterém jsem hrával dokonce pět různých rolí!

Jak se ve vás svářel muzikál s činohrou?

Měl jsem to štěstí, že jsem vystudoval ještě onu klasickou JAMU, jak já říkám. Byla to katedra syntetických žánrů, která ještě tehdy nebyla rozdělená na muzikál a činohru. Ale dá se říct, že JAMU v Brně byla zaměřená více hudebně a pražská DAMU činoherně. Měli jsme víc hudby, víc tance, taky akrobacii a šerm, ale nebyli jsme prvotně zaměřeni na muzikál. Co se týče zpěvu, tak jsem nejvíc čerpal z toho, co jsem se naučil na základní umělecké škole. V sedmnácti letech jsem tam absolvoval Vodníkem z *Prodané nevěsty*! Měl jsem výbornou profesorku zpěvu Jarmilu Bařinkovou z brněnské konzervatoře. A když jsme potom dělali *Sny*, kde byly výšky a falzety, docházel jsem ještě na soukromé hodiny. Basům obecně hlas klesá, ale rozsah mám pořád stejný.

Jak vidíte dnešní mladé herce? Jsou jiní, než jste byli vy?

My byli myslím poslední generací, kterou vyučovali opravdoví mistři řemesla jako Jiří Tomek, Josef Karlík nebo Jaroslav Dufek. Když jsme jako mladí přišli do divadelního klubu, který mimo jiné vypadal úplně jinak než dnes, s úctou jsme seděli bokem a byli šťastní, že vůbec můžeme být v jejich blízkosti. Mnohým mladým – ne všem – by dnes slušelo víc pokory.

Se kterými kolegy jste si na jevišti rozuměl?

V muzikálech se mi vždycky dobře hrálo s Markétou Sedláčkovou nebo s Petrou Jungmanovou. K ní jsem byl ze začátku trochu nepřístupný a nemohli jsme k sobě najít cestu. Ale potom se to zlomilo a dnes jsou z nás výborní kamarádi. Partnerili jsme spolu v *Bastardovi*, *Babylonu* nebo třeba *Světě plném andělů*. Vyloženě oblíbenec nemám, prostě: když se dobře hraje, tak se hraje dobře.

Loni jste měl padesát. Bilancoval jste?

Nechápal jsem vůbec, že mám padesát. Říkal jsem si, že to není možný! Takže jsem to oslavil jenom tak decentně s rodinou. Věk si nepřipouštím, akorát teď po operaci ho cítím v zádech. Ale doufám, že by mohlo být brzo líp a že bych ještě nějakou větší roli zahrát mohl. Cítím, že jsem ještě neřekl poslední slovo. Musím se dát hlavně zdravotně dohromady, a pak se uvidí.

Text: Lenka Suchá,
foto: jeř Kratochvil

TITANIC ŠEL KE DNU, ORCHESTR HRÁL DÁL. A SKVĚLE

Další světový muzikál dosud neznámý pro české diváky představilo v sobotní premiéře Městské divadlo Brno. Někdejší broadwayský hit *TITANIC* o ztroskotání slavné stejnojmenné lodi nastudoval tým režiséra Stanislava Moši. (...) Co však dělá z muzikálu zážitek, je strhující hudba. Šestadvacetičlenný orchestr pod vedením dirigenta Dana Kalouska, který je zároveň i autorem hudebního nastudování, interpretuje skoro až filmové či symfonické pasáže z pera Mauryho Yes-tona zcela suverénně. Hudba má od začátku do konce velmi dramatický náboj, přičemž dobře do díla začleňuje ragtime, objev přelomu 19. a 20. století. V kombinaci s autentickými zvukovými efekty dokáže v divácích vyvolat skutečné tísnivé pocity, které z nich téměř dělají účastníky plavby i následného boje o přežití. Především ve druhé polovině, která se celá odehrává už po nárazu Titanicu na ledovec, dostává dění na scéně spád. Stejně tak herecky staví muzikál *TITANIC* na souhře celého týmu a nevyzdvihuje žádné konkrétního jednotlivce. Městské divadlo Brno tak mohlo znovu potvrdit, jak vyrovnaný ansámbl ve všech věkových kategoriích má pro tyto případy k dispozici. Téměř osmdesátka herců v někdy až trojitých alternacích se skvěle popa-

sovala s typově různorodými charaktery. Ty výborně dokresluje detailní propracování kostýmů od Andrey Kučerové. Příznačně ilustrují společenské postavení od těch nejhudších až po miliardáře. (...)

*Lenka Suchá,
Brněnský deník, 19. 1. 2016*

PLOUT DÁL, ZLOU TMOU...

(...) Ve výrazně delším prvním dílu se představí na dvě desítky postav, v čele s kapitánem – v Brně skvělý Zdeněk Junák: výrazná autorita, znatelně vyváděný z míry tím, že se musí nechat komandovat od majitele lodi, ale schopný zachovat klid, když dojde k průšvihů. Sympatie diváků si rozhodně mají získat všichni v podpalubí:

topič (Dušan Vitázek), telegrafista (Aleš Slanina) a pasažéři, kteří temperamentně tančí na irskou muziku a v jednom z báječně napsaných ansámblů společně sní o lepším životě v Americe. Ale není možné si nezamilovat také vrchního stewarda první třídy, když ho Igor Ondříček hraje s noblesou a suchým humorem anglických komorníků. A konstruktéra lodi, v podání Petra Gazdíka hrdého romantika a věčného intelektuála v jedné osobě. Pasažéři první třídy jsou zčásti nahlíženi s lehkou ironií, stejně jako pasažérka druhé třídy Alice (Radka Coufalová), posedlá obdivem ke společenské smetánce. Ale nakonec by si člověk přál, aby se zachránili všichni, i ten nafoukaný majitel lodi (Petr Štěpán), který vlastně pochopitelně sleduje své obchodní cíle a jen ne-

domyšlí důsledky. Na konci prvního dílu jako by se na chvíli zastavil čas, ticho před bouří je přímo hmatatelné: v kuřáckém salonu se tančí na loudavou píseň o podzimmím větru. Na palubě tiše rozpráví dvojice stárnoucích manželů. Manžel Alice (Tomáš Sagher) smutně sleduje hladinu. A dva mladí lidé, kteří se do sebe na Titanicu zamilovali (Eliška Skálová a Marek Kolář), spolu něžně špásují a plánují společný život. (...) A pak už náraz – a ve druhém díle po přestávce vše vezme rychlý konec: trocha paniky, krátké hádky, krátká loučení. Žádné zbytečně dlouhé akční či srdceryvné scény. (...) Na forbině stojí ti, kdo přežili – za nimi se proti obloze plné hvězd jako chrám tyčí ledovec s těmi, kdo šli s Titanicem ke dnu. Monumentální, přitom nijak přehnaně patetický závěr inscenace Městského divadla Brno. (...)

*Lenka Šaldová,
Divadelní noviny, 2. 2. 2016*

ŽÁDNÝ PES TITANIC NEPŘEŽIL

(...) Profesionálnější tým v Česku nedá nikdo jiný dohromady. Jenom nositelé Thálii! Petr Gazdík, Petr Štěpán, Dušan Vitázek, Zdena Herfortová, Radka Coufalová, Markéta Sedláčková, jestli jsem na někoho nezapomněl. A to ještě Zdeněk Junák, Jana Musilová, Igor Ondříček, Jan Apolenář, Jiří Mach, Aleš Slanina, Ladislav Kolář, Robert Jícha, Evelína Studénková nebo Eliška Skálová k ní mají věčně nebo i právě nakročeno. Jako v každém modernějším muzikálu i v Brně nakonec příběh dopadne lépe než ve filmu. Titanic se sice potopí, ale hlavní hrdinové, tentokrát z lidu, pasažéři třetí třídy Kate a Jim, Irové jak polena – Eliška Skálová, Markéta Pešková nebo Barbora Remišová a Marek Kolář či

Jan Brožek – přežijí a mohou se šťastně polibit... Ti, kteří měli umřít, zahynuli. (...) Muzikál *TITANIC* je výkvětem možností současného divadla. Za zhlédnutí určitě stojí.

*Jiří P. Kríž,
Právo, 18. 1. 2016*

TITANIC – LOŤ PLNÁ NADĚJÍ

(...) Muzikál není o procesu potápění nejslavnější lodi v historii lidstva, ale spíše o lidech, kteří na ní cestovali, a o její posádce, o tehdejší společnosti. Rovněž nečekejte milostný příběh ze stejnojmenného filmu, (...) ale milostný příběh tam je, pravděpodobnější a reálnější, ne

z říše pohádek. Díky tomu lze muzikál *TITANIC* považovat za plastické zobrazení tehdejší doby a společnosti, tak trochu rozdělené do kast, pro větší atraktivitu doplněné pěknými písněmi. Máte-li rádi film, zajděte si na tento muzikál, abyste příběh zkázy veliké lodi a lidí na ní se plavících uviděli z jiné perspektivy. (...) Nádherná hudba, velmi impresivní, moderní, živá, melodická, trošičku symfonická, propracovaná, vy-

pokračování na str. 10

foto a grafická úprava: Jitka Kratochvílová

Francouzská konverzační komedie *Jméno* v režii Petra Gazdíka zaujala studentskou porotu i diváky GRAND Festivalu smíchu, režisér si tak z Pardubic odvezl Cenu studentské poroty a cenu Komédie diváků.

1. ÚNORA 2016

GRAND FESTIVAL SMÍCHU PARDUBICE

aranžovaná do dokonalosti. Perfektní pěvecké výkony, úsporné, výstižné a vtipné dialogy, choreograficky zdařilá taneční čísla, častý potlesk při otevřené scéně. A ta scéna je moderní, úsporná, čistá, výstižná podobně jako kostýmy, které nejsou přehnaně secesní. Na scéně paralelně běží několik příběhů jak cestujících všech tříd, tak členů posádky, všechny ale přiměřené a vkusné, noblesní a vtipné. Není zde žádná dominantní role vyjma kapitána, který dominuje, jak se na jeho funkci sluší, všechny mají přibližně stejný prostor, všechny jsou výtečné. (...) Bylo to vynalézavé, tragické, místy hrdinské, jindy zbabělé, vždy dojemné hlavně díky perfektním hereckým výkonům, mistrné režii a nápadité scéně. Ale hudba, hudba se zde překonává, to musíte vidět, to musíte slyšet. Závěrečné finále se zachráněnými v popředí a se zahynuvšími na tyčícím se ledovci je nezapomenutelné. (...)

Vratislav Mlčoch,

www.babocka.vram.cz, 18. 1. 2016

NEJSLAVNĚJŠÍ NÁMOŘNÍ KATASTROFA NA JEVIŠTI MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

(...) Osudy cestujících, jak přeživších, tak těch, kteří takové štěstí neměli, se inspiroje muzikál *TITANIC*. Diváci se v něm setkávají s postavami reálnými i s vymyšlenými, volně inspirovanými skutečnými cestujícími. Ti všichni na lodi prožívají své životy, řeší problémy, touží po nových začátcích a sní vlastní sny. Mozaika jejich drobných lidských osudů vytváří celý děj muzikálu *TITANIC*. Nenajdete v něm jednu či dvě nebo tři hlavní postavy. Za hlavní se v tomto příběhu dají považovat všechny, které muzikál sleduje. Ať již milionáři z první třídy, posádka, či obchodníci a prostí lidé z druhé a třetí třídy. Na pozadí jejich příběhů, přání a snů se odehrává jedna z největších civilních námořních katastrof. (...) V několika okamžicích se divák skutečně dočká atmosféry, která jej strhne. V první polovině představení hned v první scéně ještě před vyplu-

tím na něj, stejně jako na všechny nastupující pasažéry, může dolehnout pocit očekávání a prvotní nadšení. Na konci první poloviny, těsně před nárazem, by se pak vzrůstající napětí dalo krájet. Stejně jako na začátku druhé poloviny. V druhé polovině navíc přichází i jedna z nejsilnějších scén, během níž ti šťastní nastupují do záchraných člunů, zatímco jejich blízcí se s nimi loučí a zůstávají na palubě – emotivně velmi vypjatý okamžik. (...)

Iva Bryndová,

www.musical.cz, 4. 2. 2016

MUZIKÁL TITANIC V BRNĚ

(...) Městské divadlo Brno má nejenom výborně připravené herce (zpěváky, tanečníky, vše v jedné osobě), ale také dramaturgy a režiséry. Jenom s tímto „materiálem“ se mohou docela odvážně pustit do děl původních i světových. Nestává se často, aby se na české muzikálové scéně objevilo dílo, které je již světově známé, a přece u nás neuvedené. To je případ také muzikálu *TITANIC*. (...) Ve stručném náhledu na novou inscenaci v případě interpretů je snad zbytečné

potvrzovat, jak je který herec, zpěvák či tanečník dobrý (i když by to interprety jistě potěšilo), a tak jenom konstatujeme uznání nad tím, kolik toho interpreti umí. Opět jsme na jevišti viděli výborně připravené umělce. Schopné zvládnout dramatické role a vedle toho se vyjadřovat tancem a zpěvem tak, že by jim mohl závidět nejeeden „slavný“ interpret takzvané populární zábavy. Městské divadlo Brno je navíc místem, kde platí, že sotva si diváci zvyknou na „svě“ interprety, objevují se tu najednou další – z nové generace. A ti jsou zase výborně připraveni.

Peter Stoličný,

www.i-divadlo.cz, 20. 1. 2016

ČERVENÉ KOMETY LÉTÁJÍ I PO VÁNOCÍCH

(...) Jste na Štědrý den tak zmordovaní a ulitáni, že vám celé Vánoce mohou být ukradené ještě teď? Tak si z nich udělejte srandu, pardon, bláznivou legraci v Městském divadle Brno na hře *Červené komety*. Předem podotýkám, že to není muzikál, ale činohra, protože do taktu se špatně směje, natož řehtá. Ale mohu vám slíbit, že si

spravíte povánoční náladu. Hra Andrease Sautera a Bernarda Studlara má všechny znaky dobré, vtipné konverzčky a navíc se v ní objevují situace a gagy jako z němých grotesek. Tři muži a čtyři ženy, několik poskakujících Santa Klausů nepočítaje, se na jevišti vyřádí, že až. Už jenom samotný začátek, kdy se Jakub Uličník po flámu hrabe z postele v trenýrkách, rozepnuté košili a povolené vázance, aby šel otevřít dveře tchánovi a tchyni, předznamenává, jak to bude vypadat až do konce. (...) Jakub Uličník, nomen omen, dokáže uličnický rozesmát nejen publikum, ale i své kolegy tak, že notnou dobu hra stojí a čeká se, až herci budou mocni slova. Ale obecnstvu to nevaří, to se směje o to víc. Mohu-li vám radit, kupte si lístky pokud možno do předních řad, vřadu hrozí, že pro řehot publika před vámi nebudete slyšet ani slovo. (...) Ještě musím pochválit Viktora Skálu, který uličníkovi Uličníkovi zdatně šlape na paty, a Eriku Kubálkovou, ze které je tchyně k pohledání a popukání. Ale všichni, všichni bez výjimky jsou super. Jinak by to ani nešlo, jinak by to nemohlo fungovat. (...)

Vratislav Mlčoch,

www.babocka.vram.cz, 18. 1. 2016

NA PRKNECH MĚSTSKÉHO DIVADLA SE DAŘÍ LEGRACI

Dobré komedie patří tradičně do stálého repertoáru Městského divadla v Brně a fakt, že humoru se na této scéně daří, potvrdil i šestnáctý ročník pardubického GRAND festivalu smíchu, který přinesl divadelníkům z Lidické ulice hned tři ocenění za zpracování francouzské komedie, která nese název *Jméno*. MdB tak navázalo na své pardubické úspěchy v předchozích letech, kdy v roce 2004 zaujalo porotu inscenací *Kamenný host aneb Prostopášník* a v roce 2011 zde byla oceněna *Škola základ života*, obojí v režii hostující Hany Burešové. Poprvé v historii festivalu si však brněnská scéna vyslechla hned trojnásobné ovace. Řízná komedie francouzské autorské dvojice Matthieu Delaporte a Alexandre de La Patellière zaujala diváky v Pardubicích stejně jako v Brně energickým tokem děje od vtipných momentů k dojemným až krutým žertům a zase nazpět. Brilantní text, předepisující komorní obsazení pěti herců (Martin Havelka, Alena Antalová, Viktor Skála, Jakub Uličník, Viktória Matušová), převedl na jeviště režisér Petr Gazdík. Ten na Galavečeru smíchu ve Východočeském divadle převzal Cenu studentské poroty a cenu Komédie diváků 2015. Název inscenace *Jméno* a Městského divadla Brno zazněl sálem ještě jednou, a to při vyhlásování kategorie Nejlepší ženský herecký výkon – takto porota ocenila výkon stálice MdB Aleny Antalové. (...)

Miroslav Homola, *Právo*, 4. 2. 2016

FILOSOFICKÉ DRAMA A HÁDKA O JMÉNO OVLÁDLY FESTIVAL

(...) Nejčastěji skloňovaným souborem na včerejším slavnostním Galavečeru smíchu bylo Městské divadlo Brno, jehož komedie *Jméno* bodovala hned tříkrát. Líbila se studentské porotě i divákům. „Měli jsme možnost vidět různé typy vynikajících titulů, a to jak častých účastníků festivalu, tak i méně známých souborů. Nejvíce nás bavila brněnská inscenace *Jméno*, nesmírně vtipná, živá komedie s výbornými hereckými výkony, v porovnání s ostatními u nás jasně vyhrála,“ řekla za studentskou porotu Kristýna Plešková. Úspěch Městského divadla Brno ještě dokládá i cena za nejlepší ženský herecký výkon, která za roli Elisabeth Garaud-Larchet patří Aleně Antalové. (...)

Gabriela Gregorová, *MF DNES*, 2. 2. 2016

ANTALOVÁ: TĚŠÍ NÁS, ŽE SE JMÉNO TOLIK LÍBILO

Hned tři prestižní ocenění získala na 16. ročníku GRAND Festivalu smíchu komedie Městského divadla Brno *Jméno*. (...) Herečka Alena Antalová si za roli Elisabeth Garaud-Larchet vysloužila cenu za Nejlepší ženský herecký výkon přehlídky. „Těší nás, že se *Jméno* tak líbí. My, kteří jsme se na této inscenaci podíleli, ji máme také rádi a jsme šťastni, že ji můžeme hrát,“ řekla v rozhovoru pro Deník Alena Antalová. „Cenu za Nejlepší ženský herecký výkon беру spíše jako kolektivní ocenění. Kdybych neměla skvělé kolegy, tak by ani moje postava tolik nevyzněla,“ uvedla herečka, podle níž je v umění těžké hodnotit. (...) „Život je pro každého z nás už tak dost komplikovaný, a tak je dobře, že existuje taková přehlídka, jako je GRAND Festival smíchu v Pardubicích. Pokud se povede dobrá komedie, přináší radost nejen lidem v hledišti, ale i díky jejich zpětné vazbě také nám,“ dodala Alena Antalová.

Tomáš Dvořák, *Hradecký deník*, 3. 2. 2016

KŘÍDLA 2015/2016

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtnuté)

Paul Pörtner / *Splášené nížky*
Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman, Patricia Knop, Gale Edwards /

Pískání po větru

Daniel Grobe-Boymann, Thomas Kahry / *Vrabčák a anděl*
William Shakespeare / *Kral Lear*

Andreas Sauter, Bernhard Studlar / *Červené komety*

Peter Stone, Maury Yeston / *TITANIC*

L. Tolstoy, P. Müller, P. Müller, Sziám / *Evangelium o Marii*

Alan Ayckbourn / *Malý rodinný podnik*

Xavier Naidoo, Markus Helz, Michael Herberger, James Krüss /

Prodáváný smích

Stanislav Moša, Petr Urych, Julius Zeyer / *Radúz a Mahulena*

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéná, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, výtvarný plakát, program atp.)

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Texty jsou redakčně kráceny.

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2016

Městské divadlo Brno,
Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 360
e-mail: komercni@mdb.cz

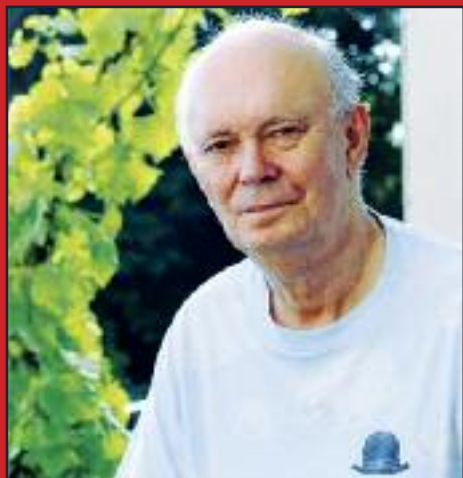
foto v grafické úpravě J. Kratochvíl

Úloha Elisabeth v inscenaci *Jméno* přinesla Aleně Antalové titul Nejlepší ženský herecký výkon GRAND Festivalu smíchu v Pardubicích.

GRAND FESTIVAL SMÍCHU PARDUBICE

1. ÚNORA 2016

Letos v srpnu oslaví Alan Ayckbourn šedesát let u divadla. Začínal v sedmnácti jako inspicient, o rok později se stal hercem, ve dvaceti debutoval jako dramatik a ve dvaadvaceti jako režisér. Téměř celá jeho divadelní kariéra je svázána s jedním městem – se Scarborough v yorkshirském hrabství, a s jedním divadlem arénového typu, které se původně jmenovalo Library Theatre a od roku 1996 nese název Stephen Joseph Theatre. V něm Ayckbourn v letech 1972 až 2009 působil coby umělecký ředitel a hlavní režisér. Jako autor vstoupil do mezinárodního povědomí na konci šedesátých let. Renomé jednoho z nejpoužívanějších a nejplodnějších anglických dramatiků si udržuje dodnes. Na svém autorském kontě má devětasedmdesát celovečerních her, desítku revuí i řadu textů určených dětskému publiku. Je laureátem mnoha prestižních divadelních cen a v roce 1997 byl za své služby na poli divadla povýšen do šlechtického stavu. Říká se, že po Shakespearovi je nejčastěji hraným dramatikem na světě. Ayckbourn je pověstný svým vtípem, vynalézavou manipulací s prostorem a časem i pocitem zoufalství, který je podložen i jeho nejfraškovitějších děl.

Jestliže platí, že všechny Ayckbournovy hry vznikly v divadle ve Scarborough, tak *Malý rodinný podnik* (*A Small Family Business*) představuje příslovečnou výjimku: byl napsán na jaře 1986 na objednávku londýnského Národního divadla a v jeho největším

sále, zvaném The Olivier, byl také o rok později s velkým úspěchem uveden v režii samotného autora. Je to chytře strukturovaná, zručně napsaná a trefná hra, která má humor, a také smutek i notnou dávku cynismu, a která klade principiální otázku: Je vůbec možné zůstat poctivým v dnešní společnosti? Čestný a zásadový Jack McCracken hodlá s neochvějnou poctivostí řídit nábytkářskou firmu, kterou před padesáti lety založil jeho tchán. Pod tlakem okolností ale začne ze svých morálních zásad slevovat, aniž by si to sám uvědomoval. Ponejprv, aby pomohl šestnáctileté dceři z malého průšvihů (byla přistižena při krádeži šamponu a tužky na oči za necelé dvě libry). Pak, aby „vyřešil“ nečestné obchody, jimiž na rodinné firmě parazitují jeho příbuzní. Jeden kompromis nevyhnutelně vede k dalšímu, ještě většímu ústupku, až se nakonec tento obyčejný muž zaplete do skutečně vážných zločinů. Své jednání si přitom odůvodňuje tím, že jde jen o logická opatření ve jménu dobra, a zůstává – alespoň ve své mysli – nadále čestným člověkem, který si jen nevíšim, že se stal zkaženým. Jinými slovy: rozhodnutí, jimiž zrazuje svoje morální zásady, dělá ve vši slušnosti. A diváci mu to rádi prominou – autor je dokonce k tomu ponouká –, dokud se neukáže, samozřejmě až příliš pozdě, že tím zároveň omlouvají vraždu a obchodování s drogami. I když fabule hry se zdá poměrně prostá, samotný děj je dost komplikovaný. Autor jej totiž vynalézavě rozehrává v šesti prostorách dvoupodlažního domu, ale tato dekorace (na způsob jakéhosi obřího domečku pro panenky) zároveň představuje čtyři různé domy. Divák tak mnohdy sleduje dění ve dvou nebo i ve třech různých domácích scénách simultánně.

Překlad: Zuzana Josková. Režie: Petr Gazdík. Scéna: Emil Konečný. Kostýmy: Andrea a Adéla Kučerovy. Hudební spolupráce: Dan Kalousek. V hlavní roli Jacka McCrackena: Viktor Skála. Dále hrají: Alena Antalová, Ladislav Kolář, Johana Gazdíková, Jan Brožek, Kateřina Marie Fialová, Igor Ondříček, Ivana Vaňková, Jakub Uličník, Evelína Studěnková, Jan Mazák, Sára Venclovská, Alan Novotný.

Premiéry 19. a 20. března 2016 na Činoherní scéně MdB.

-jz-

Petr Hloušek s herci MdB natočili film Ptáci ostrov pro Hvězdárnu a planetárium Brno. Na premiéře, která se odebrala za přítomnosti ředitele hvězdárny Jiřího Duška, si vzal Petr úvodní slovo.

Tvůrčí a herecký tým filmu Ptáci ostrov.

Premiéry na brněnské hvězdárně se zúčastnil také náměstek ředitele MdB Zdeněk Helbich s chotí.

Držitelům Ceny města Brna za rok 2015 zazpíval na slavnostním předávání ocenění na brněnské radnici šéf muzikolové sekce MdB Petr Gazdík.

Foto: Jof Kratochvíl, Tino Kratochvíl

Petr Gazdík se zde setkal nejen s primátorem města Brna panem Petrem Vokříškem,

ale i se vzácným hostem paní Danielou Hammer-Tugendhat, která si do Brna přijela pro Cenu za mezinárodní spolupráci.

Na Plese jako Brno se herec Dušan Vitázek potkal s ředitelkou Nadačního fondu Pro dětský smích paní Alicí Tobiášovou.

Dušan Vitázek plesajícím Brňanům zazpíval.

LISTOVÁNÍ

A přidal se ke společnému fotografování.

Režisér Stanislav Slovák při přípravě plakátu muzikálu Evangelium o Marii.

Děvčata z vlásenkárny upravují Alenu Antalovou pro focení na plakát Malého rodinného podniku.

V Divadelním klubu jsme zachytili paní Zdenu Herfortovou s dámnami z ředitelské sekce Sylvou Mazákovou a Sylvou Smutnou.

Prezident Herecké asociace Jiří Hromada se přidal ke gratulacím význačného jubilea našeho principála.

Stanislav Moša byl poctěn možností elektronicky odpálit ohňostroj na Dvoře MdB.

Ohňostroj připravil odborník na slovo vzatý pan Ivan Martínek.

Mezi hosty slavnostního večera Happy Birthday, Mr. M. II. byl i úřadující předseda ústavního soudu Pavel Rychetský a režisér Břetislav Rychlík.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN BŘEZEN 2016 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

212. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 21. 2. 2016

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Evangelium o Marii

foto: jeř Kratochvil

ČERVENÉ KOMETY

crazy komedie

1. – 4. března
na Činoherní scéně

Vánoce jsou už sice za námi, ale brilantní komedie o vánočním šílenství potěší v každou dobu. Sestry Lilli a Bibi Krollovy se rozhodnou bojkotovat Vánoce, ale zrovna tehdy tajemná teroristická skupina Červené komety unese mazlíčka jejich matky, obtlouklého kocoura Gustava. Výkupné je velké, ale hysterie jejich maminky ještě větší... Jestli se chcete dozvědět, jak to všechno dopadne, přijďte se pobavit v březnu na Činoherní scéně!

